

dolat világának s az egymással való nemes vetekedésből született az a nagy gall és germán művészet, mely előtt a degenerált Kelet ma fejet és térdet hajt.

Decentralizálni kell a magyar irodalmat és művészetet is. Fel kell szívunk magunkba azt az őserőt, amit a vidék rejt és megmutatni a hitetleneknek, hogy nemcsak Budapest Magyarország egyetlen helye, ahol kultura található.

Forradalmat és jövőt jelent a Kultura. Harcos fiatalságunkat vetjük e harcba s erős a hitünk, hogy diadalra visszük a lobogónkat!

A szuterénben . . .

Irta: Radványné Ruttkay Emma.

A szuterénben kacagó lányok
Tűzes vasalót lóbálva, dalolnak.
Habos patyolat kerül a kezekbe,
Siklik a vászon, omlik a csipke:
Így meg y ez ma és így meg y ez holnap.

Egy piros arcú barna lányka
A drága selymet megsimogatja,
Csillogó szemmel fodrozza karján,
Sóhajtva szalad ki tűzpiros ajkán:
És ezt az isten mind e g y n e k adja! . . .

S jönnek az álmok, jönnek a vágyak,
Egy szép mesében valóra válnak:
Mind, ami jólét, mind, ami pompa
Off nyúgszik, kötve szines csokorba
Puha ölén egy kis budoárnak . . .

Ahol egy asszony nyögve, sikoltva
Záporos könnyel barna szemén
Kutat a bűnös, százkarú éjben:
Hol jár vajon? . . . (és csillan a fény a
Csontnyelű fegyver halálos övében).

Plein air.

Irta: Pakots József.

A bárónő kikocsizott a földekre. A tavaszi eső átázta a tanyákhoz vezető dülőutakat s a kényes, nagyúri lovak kellenül cammogtak a fekete, ragadós sárban.

A bárónő a kényelmes, puha kocsikulcsról elmerülve nézte ezt a képet. Külföldi üdülése után egy kissé szokatlannak tűnt fel előtte ez a világ. A nagyvilági fürdőhelyről átsöppenni ide, az égető tűző alföldi nap alá, gránitkockákkal kiverit, homokkal feltöltött utak helyett itt döcögni az alföldi mély utak szomjas kátyúi közt, némi különös ingere volt a dolognak.

A fürdőbeli koncertterem klasszikus zenemotívumait a gyorsvonat kerekeinek ütemszerű zakatolása mintha elhozta volna a bárónővel ide is. A nagy zaj után siket csend fogadta s ebbe a némaságba szinte belesipoltak a messze idegenben hagyott melódiák.

A kocsi befordult egy tanyához vezető keskeny útra. Olyan keskeny volt az út, hogy a kerekek két oldalt már a búzarendeket súrolták. A bárónő tekintete ekkor elkalandozott a végtelen búzatáblákon. Gyönyörű volt a vetés. A búzafejek szinte farkasszemet néztek vele, ott hajlongtak, bókoltak a kocsija mellett. Ahogy végigtekintett az ingó búzarendeken, olyan érzése volt, mintha zöld hullámok hátán ringatoznék. Olykor-olykor egy-egy szellő lebénésre megtüremlett, oldalra hajolt az egész vetés, mint ahogy a lakájsereg is hétrét hajolt az ura előtt.

A bárónő pedig ura volt ennek a végtelenbe vesző földdarabnak. Ameddig csak a szem el látott, föld, ember, állat, mind csak őt szolgálta.

Elkényeztetett kedvence is volt a sorsnak. A szépsége vetekedett a gazdagságával. Most is, hogy kiszakította magát a nagyvilági élet zajából, az udvarlók, rajongók egész raját hagyta vissza. S amint a tanya felé vivő uton a búzafejek hajladoztak előtte, a bárónő mosolyogva gondolt az udvarlók választékosan fésült fejére, amelyek éppen így hajoltak meg előtte.

A kocsi a tanya elé ért s a bárónő leszállt. Megindult a gyepes udvaron a fehér-falu tanyai